

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μιά παρηγοριά τουῦ μείνει πιά τις τελευταίες αὐτὲς βασιανιμένες νύχτες. Ξεκρεμάει τὴ φωτογραφία τῆς γυναίκας του ἀπ' τὸν τοῖχο, τὴν κρατᾷ κατὸν ἀπὸ τὰ μάτια του, τὴν κοιτάει ὥρα ὀλόκληρη. Στιγμές-στιγμές ἀποληρημονιέται καὶ τῆς μιλάει σιγανὰ-λυπημένα.

— "Ἄννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αὐτό; ... Ποῦ βόισκεσαι τώρα ψυχὴ μου; ... Δὲν μ' ἀκούεις; ... Δὲν με λυπόσαι; ... Θὰ πεθάνω χρυσάφι μου! ... Τὸ παιδί μας... τὸ μωρό μας, "Ἄννα, εἶνε ἐρημο παιδί... Κλαίει, καρδούλα μου, καὶ σὲ φωνάζει... "Ελα πίσω ψυχὴ μου, λυπήσου τὸ παιδί... Τὸ παιδί καρδούλα μου..."

Χοντρά δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του, κατεβαίνουν στὴν χαμουργωτὴ του μύτη καὶ σταλάζουν στὸ μουςαμά τοῦ τραπεζιοῦ... Σηκώνεται ἔτσι κλαμένος καὶ στέζει πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Εἶνε κρεμασμένη ἐκεῖ μιά ρόμπα τῆς γυναίκας του ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες πρὶν φύγῃ. Ὁ Ζαχαρίας ἀκουμπάει στὴν πόρτα τὸ κορμί του, κλείνει τὰ μάτια του καὶ χάνει τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὸ φῶμα, τὸ σφίγγει δυνατὰ μὲ τὰ χέρια του, ρουφάει ἀχόρταγα τὸ ἀρώμα του, τὸ συνηθισμένο ἀρώμα τῆς βιολεττάς, μὲ τὸ ὁποῖο ἀρωμάτιζε ὅλα τὰ φορέματά της; ἢ "Ἄννα... του... Τὸ ἀρώμα αὐτὸ τὸν κάνει νὰ νιερθεύεται περσμένες εὐτυχίες, ξυπνᾷ στὴ φαντασία του τίς παλιὲς ἡμέρες πού πέρασαν, ἴσως γιὰ πάντα, νομίζει πὼς ἀκουμπάει τὸ κεφάλι του στὸ στήθος της, ὅπως τοὺς πρώτους μῆνες ὕστερα ἀπ' τὸ γάμο τους...

Μένει ἔτσι ὄνειροπαρμένος ἀρκετὴ ὥρα. "Υστερα πετάγεται ἄξαφνα καὶ τρέχει στὸ τζάμι. "Ἄκουσε καὶ σὲν πάτημα σὲν νάτριξε ξαφνικὰ ἡ ὀξωπόρτα. Σκύβει, παραμεράει σιγὰ τὴν κουρτίνα καὶ ἀφογγράζεται. Ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατὰ καὶ λαχταριέται. Ναι... ναι... ἀκουσε καλά, κάποιος ἔχει σταθερὴ στὴν πόρτα, κατὸν ἀπ' τὸ μπαλκόνι. Δὲν βλέπει μὰ ἀκούει καθε τόσο καὶ σὲν νὰ προσπαθοῦν ν' ἀνοίξουν. Σκέφτεται ν' ἀνοίξῃ τὸ τζάμι καὶ νὰ κτυτᾷ, μὰ δχι, ἂν εἴν' αὐτὴ, ἂν γυρίσει, μπορεῖ νὰ φοβηθῇ καὶ νὰ ξαναφυγῇ. Καλύτερα νὰ κατεβῇ καὶ ν' ἀνοίξῃ ἀπότομα τὴν πόρτα. "Εἶσι δὲν θὰ προφτάσῃ νὰ ξανακαθῇ μέσα στὴ νύχτα, θὰ τὴν ἀρπάξῃ σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ θὰ τὴν ἀνεβάσῃ ἀπάνου.

Ἡ σιροῖνα κάποιον αὐτοκίνητου ἀκούγεται νὰ σκούξῃ ξαφνικὰ στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου. Τὸ τράνταγμα ὁλόενα καὶ σιμῶνει, μιά βεντάγια φωτὸς ἀπλώνεται στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο, ὁ κύρ Ζαχαρίας νοιώθει ἀβάσταχτὴ ἀγωνία. Τὸ αὐτοκίνητο ἀνεβαίνει τὸ δρόμο ἀργά, τὸ φῶς τῶν φαναριῶν του πέφτει τώρα καὶ φωτίζει ὅλο τὸ σπιτί, ἕνας σκύλλος μουσκεμένος ἀπ' τὴ βροχὴ φεύγει κατὸν ἀπ' τὴν πόρτα καὶ ἀνεβαίνει τρεχάτος πρὸς τὰ πάνω, μὲ τὴν οὐρὰ ἀνάμεσα στὰ σκέλια...

Ὁ κύρ Ζαχαρίας καταλαβαίνει τὸ λάθος του καὶ πέφτει βαρὺς σὲ μιά καρέκλα... Πῶς θὰ περάσῃ τὴ νύχτα; Μ' ὅλες του τίς ἀγρύπνιες, μ' ὅλη του τὴν κούρσας, μ' ὅλα τὰ μαρτύρια πού ὑποφέρειε τρία μερόνυχτα τώρα, ὕπνος δὲν τοῦ βαραίνει τὰ βλέφαρα... Γδύνεται πολυταῦτα καὶ φοράει τὸ νυχτικὸ του. Ἀνοίγει ὕστερα τὴν πόρτα καὶ περνάει στὴν κἀμαρα πού κοιμάται τὸ παιδί του. Πλάι σ' ἕνα ντιβάνι πλαγιάζει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦφυγε ἡ γυναίκα του, ἡ ὑπηρετρία. Τὸ μικρὸ κοιμάται βαθεῖα καὶ ξεγνοιασता, ἀναπνέοντας ἀπαλά, σὲν ἀγγελοῦδι...

Ὁ κύρ Ζαχαρίας χαμογελάει λυπημένα, ἀναστενάζει καὶ ἀναγυρίζει στὴν κἀμαρά του σιγανοπατώντας...

Θὰ σβύσῃ τὸ φῶς τώρα καὶ θὰ πλαγιάσῃ. Μπορεῖ καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Μὰ ὥσπου νὰ τὸν πᾶρῃ ὁ ὕπνος θάχῃ τ' αὐτὴ του κατὸν στὴν πόρτα. "Ἄν ἀκούσῃ τὸ παρσιμικρὸ θὰ

πεταχτὴ καὶ θὰ τρέξῃ ν' ἀνοίξῃ. Κάτι τοῦ λείει μέσα του πῶς θὰ γυρίσῃ τὴ νύχτα αὐτὴ, συντριμμένη, ἀπελπισμένη, μετανοιωμένη... Ἀρκεῖ μοναχὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ θὰ τρέξῃ ἄμεσως. Ἡ ὑπηρετρία δὲν πρέπει νὰ καταλάβῃ τίποτα. Θὰ τὴν ἀνεβάσῃ ἀπάνου, θὰ τῆς δώσῃ ν' ἀλλάξῃ τὰ ρούχα της, πού θάνε μουσκεμένα ἀπ' τὴ βροχὴ καὶ θὰ τὴν βάλῃ νὰ κοιμηθῇ, ἔτσι ὅπως κάνουν μὲ τὰ μωρά καὶ τοὺς ἀρρώστους, χωρὶς νὰ τῆς πῇ λέξι. Γαμουδιά... Θὰ τὴν σκεπάσῃ ἔξωτὰ καὶ θὰ ξαπλώσῃ καὶ ὁ ἴδιος στὸν καναπέ...

Πλαγιασμένος στὸ κρεβάτι του ὁ κύρ Ζαχαρίας παρηγοριέται μὲ τίς σκέψεις αὐτὲς. "Ἀχ! ναι, ἔτσι θὰ γίνῃ... Κι' ἂν θελήσῃ νὰ τοῦ πῇ τίποτα ἡ ἴδια θὰ τῆς βουλᾷσῃ τὸ στόμα μὲ τὸ χερί του καὶ θὰ τῆς ψιθυρίσῃ μὲ καλοσύνη:

— Κοιμήσου!... Κοιμήσου τώρα, ἀγάπη μου!...

"Ἀξίφνα καθὼς θάχῃ πέσῃ στὸν καναπέ θὰ τὴν ἀκούσῃ νὰ κλαίῃ κατὸν ἀπ' τὸ σκέπασμα, μὰ θὰ καμωθῇ πὼς κοιμάται. Δὲν περάζει... "Ἄς κλάψῃ... Θὰ τῆς κάμῃ καλὸ...

Θεέ μου!... Ποιὸς ἀνεβαίνει τὴ σκάλα; ... Δὲν γελοῖεται ὁ Ζαχαρίας, εἶνε τὸ βᾶδισμά της. "Ἄκου!... Ναι, ναι, εἴν' αὐτὴ! Αὐτὴ! Μὰ πὼς μπῆκε; Πὼς μπόρεσε καὶ ἀνοίξῃ; Καὶ τώρα γιατί σταῖνε; Πετάνεται ἀπ' τὸ κρεβάτι του καὶ τρέχει, χωρὶς νὰ φορέσῃ οὔτε τίς παντοφλές του...

— "Ἄννα!...

"Ἀχ! ναι κάποιος κλαίει μέσα στὸ σκοτάδι. Εἴν' αὐτὴ! Τὴ βοήκε ψάχνοντας καὶ παπατεῦοντας μ' ἀπλόωμένα τὰ χέρια. Χριστέ μου! Εἶνε μουσικὴ! Καὶ πὼς τρέμει! Τρέμει!...

— Κρυνάινεις; ... Κρυνάινεις ἀγάπη μου; ...

Δὲν φορεῖ καπέλλο, τὰ μαλλιά της εἶνε ξέπλεκτα στὴν πλάτη καὶ στάζουν νερό.

— Μικρούλα μου!... Ἀγάπη μου!... "Ελα... Μὴν τρέμεις ἔτσι.

Τὴν μπάζει στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς καὶ τῆς δίνει ν' ἀλλάξῃ.

Αὐτὴ γονατίζει κάτω, ἔτσι μουσικὴ καθὼς εἶνε, καὶ κλαίει — κλαίει δυνατὰ, ἀσώπαστα.

— Σῶπα!... Σῶπα, ἀγάπη μου... Θὰ σ' ἀκούσῃ ἡ ὑπηρετρία...

Μὴ κλαῖς πιά... Γιατί κλαῖς; Σουκάμαν κακό; ... Ὑποφέρεις; ...

Ἐγώ... Ἐγώ...

Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ. Τὸν πνίγουν τὰ δάκρυα, ἀρχίζει καὶ αὐτὸς τὸ κλάμα. Τὴν ἔχει ἀγκαλιασμένη σφιχτὰ, μὲ λαχτάρα.

Ὁ θόητος της γεμίζει ὅλο τὸ σπιτί...

— Σῶπα!... Σῶπα!... Καὶ τὰ δάκρυά του τρέχουν ποτάμι...

Τὴ κλάμα εἴν' αὐτό; Γιατί κλαίει ἔτσι; Θὰ τὴν ἀκούσουν. Οἱ σκουσμοὶ της ἀντηχοῦν σ' ὅλο τὸ σπιτί, φτάνουν στὸ δρόμο...

Ὁ κύρ Ζαχαρίας πετάγεται ἀπ' τὸν ὕπνο του μουσκεμένος στὸν ἰδρωτὰ καὶ κτυτᾷει σαστισμένος γύρω του. Τὰ μάτια του εἶνε δακρυομένα. Τὸ προσκέφαλο ὕψου. Στὴ διπλανὴ κἀμαρα τὸ μικρὸ ἔχει ξυπνήσῃ ἀπὸ ὥρα φαίνεται καὶ κλαίει δυνατὰ.

— Ὁνερο!... μουρμουρίζει ὁ Ζαχαρίας καὶ τρέχει νὰ ξυπνήσῃ τὴν ὑπηρετρία.

"Ὁξω ἡ μπόρρα ἔχει δυναμώσει...

Θάναι μεσάνυχτα πιά...

Ὁ κύρ Ζαχαρίας πίνει ἕνα ποτήρι νερό καὶ κάθεται στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβατιοῦ του. Μιά σκέψι πού γεννήθηκε ξαφνικὰ στὸ μυαλό του τὸν ἔχει παραλύσει ἀπ' τὸν τρόμο. Πὼς θὰ τελειώσει ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία; Ἡ ἀγωνία του καὶ ὁ παραγμὸς του τέσσερες μέρες τώρα τοῦχουν κουράσει τὰ νεῦρα, τοῦχουν ἀφανίσει τὸ μυαλό. Φοβάται πὼς θὰ τρελλαθῇ. Γιατί

τῆχα ; Χρειάζεται μεγαλύτερο μαρτύριο γιὰ νὰ χάσῃ κανέναν τὸ νοῦ του ; "Ὅλες αὐτὲς ἡ ζαλάδες πὺν νοιώθει, ὁ ὕληνος πὺν τὸν πιάνει ὥρες- ὥρες, ἡ ξαφνιὰς συνβίβει πίσω, στὸ μυαλό, ὅλα αὐτὰ δὲν θάχουν καλὸ ἀποτέλεσμα... Νοιώθει χοντροὺς σταλαγοὺς ἰδρώτα νὰ κυλοῖν στὸ μέτωπό του, ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατὰ ὁ φόβος του εἶνε μεγάλος καὶ ἀσυγκράτητος.

Νὰ τορrellῇ ;... "Ὀχι, ὄχι, δὲν τὸ θέλει, Θεέ μου ἔλεος !... Γονατίζει ἀτόντοια κάτω, σκύβει, ἀκουμπάει τὸ μέτωπό του στὸ πάτωμα καὶ ψιθυρίζει κάποια προσευχὴ πνιγμένη στὰ δάκρυα του.

Θεέ μου !... Θεέ μου !... Πέφτει ἔπειτα στὸ κρεβάτι καὶ προσπαθεῖ νὰ κοιμηθῇ. Δὲν θέλει νὰ ἀγέρτεται τίποτα, τίποτα ἀπολύτως. Τὴ φιβᾶται τὴν τρέλλα τόσο... Τρελλός ; Νὰ γυρίξῃ στοὺς δρόμους κουρελλιασμένος, φωνάζοντας σ' ὅλους τὴ ντροπὴ του : "Ἀχ ! ὄχι, καλύτερα νὰ πεθάνῃ !...

Μὰ γιατί σκέφτεται πάλι ; Πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ σταματήσῃ τὸ μυαλό του νὰ σκέφτεται ; Μονάχα ὁ ὕπνος μπορεῖ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπ' τὸν κίνδυνό αὐτό... "Ἀχ, νὰ κοιμηθῇ !...

Κλείνει τὰ μάτια του καὶ προσπαθεῖ νὰ μὴ σκέφτεται τίποτα, τίποτα ἀπολύτως... "Ἐτσι ἡσυχάζει λιγάκι. Μὰ ἡ φαντασία ; Γιατί δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ὑποτάξῃ καὶ διαύτῃ ; Γιατί βλέπει τὴ γυναῖκα του στὸ μετρώσιον ἐνὸς ἄλλου ; Ποιὸς εἶν' αὐτὸς πὺν τὴν συνοδεύει ; Κάποιος ἀγνωστος... Δὲν τὸν ξαναίνει δεῖ ποτέ. Καὶ νὰ... νὰ πάλι τώρα τὸ πῶμα ποῦδε στὸ νεκροταφεῖο, μετὶς βαθεῖς πληγὴς στὸ κεφάλι... Κι' ὁ φύλακας πὺν τραβᾷ τὸ βρώμικο σεντόνι... "Ἀχ ! δὲν θὰ ἡττυχῇ ποτέ, θὰ τρελλαθῇ, τὸ νοιώθει καλά... Σηκώνει τὸ προσκέφαλό του καὶ τρυπᾷ τὸ κεφάλι του ἀπὸ κάτω, θυμᾷται μιὰ συμβουλὴ πὺν ἀκουσε κάποτε γιὰ τὴν ἀπνία κι' ἀρχίζει νὰ μετράῃ τοὺς χτύπους τοῦ ρολογιοῦ πὺν κρέμεται στὸν τοῖχο :

ἕνα - δύο - τρία - τέσσερα ... τίς - ταχ... τίς - ταχ...

"Ὁ ὕπνος τὸν πέρνει ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, βαρὺς, μολυβένιος. Βυθίζεται ἀποτομῇ, τὸ στόμα του μένει μισάνοιχτο, ἡ σφιγμένες του γροθιὲς παραλυοῦνε... "Ὑστερα ἀπὸ τέσσερα μερόνυχτα κοιμάται ἡττυχα, βαθεῖα, ἀξύπνητα...

Τὸ σπῖτι εἶνε βυθισμένο στὴ σιωπῇ... "Ἐξω βρέχει, βρέχει ἀδιάκοπα...

Τὸ πρωὶ ὁ Ζαχαρίας ξυπνάει ἀργά. "Ανακάθεται στὸ κρεβάτι του καὶ κυττάει ἔξω ἀπ' τὸ κλειστὸ τζάμι. "Ἀπ' τοὺς θορύβους τοῦ δρόμου καταλαβαίνει πὺς ἡ ὥρα ἔχει περάσει. Σηκώνεται καὶ ντύνεται βιαστικά, φωνάζει τὴν ὑπηρετρία καὶ τὴς κάνει παρατηρήσεις. Γιατί τὸν ἀφῆσε νὰ κοιμάται ; Δὲν ξέρει πὺς ἔχει γράφει ; Τοῦ χτύπησε καὶ δὲν ἀκούσε ; Νὰ χτύπαγε πειὸ δυνατὰ. "Ακούς ἐκεῖ...

"Ἡ ὑπηρετρία σκύβει τὸ κεφάλι τῆς καὶ ψιθυρίζει :

— Νομῖσα πὺς εἴσατε κουρασμένος... Δὲν ἤθελα νὰ σὰς ἐνοχλῶ... Ἐξῆρ' ἐγὼ...

Κουρασμένος ; Σε καλὸ τῆς ! Κάνει κι' ἄλλο τίποτα ἀπὸ τὸ νὰ χοντροκοιμάται τόσες νύχτες ;... "Ἰσα-ἴσα πὺν βαρέθηκε ἀπ' τὸν πολὺ τὸν ὕπνο...

Χτυπάει τὸ χέρι του στὸ τραπέζι κι' ἀρχίζει νὰ θυμώνει :

— Καὶ τώρα ;... Πῶς πᾶνε στὸ γραφεῖο τέτοια ὥρα ;... Μίλα ντὲ... Εἶδες τὶ μοῦφτιασες ;... Τὸ παιδί ξύπνησε ;...

— Τὸ παιδί ;... ναι...

"Ὁ κύρ Ζαχαρίας σουλατσάει πάνω - κάτω. Τί νὰ πῇ ;... Μέσα του εἶνε εὐχαριστημένος πὺν κοιμήθηκε ἔτσι πολὺ. Τὸ μυαλό του ἡσύχασε λίγο, τοῦ φαίνεται πὺς βγήκε ἀπὸ λουτρό πὺν τοῦσαζε τὰ νεύρα. Λέει τῆς ὑπηρετρίας νὰ τοῦ δώσῃ τὸ γάλα του, τὸ πίνει στὸ πόδι, φιλάει τὰ ματάκια τὸν παιδιό του καὶ κατεβαίνει...

"Ἐξω δὲν βρέχει πιά, τὰ σύννεφα ἔχουν ἀποτραβηχτεῖ, ὁ οὐρανὸς ἔχει ἐνανοίξει...

Χλωμός καὶ ἔσθωρος ὁ ἥλιος τοῦ φθινοπώρου φέγγει πάνω ἀπὸ τὴν πόλιν... Ὁ κύρ Ζαχαρίας τραβᾷ δολιχόσινα γιὰ τὸ γραφεῖο του μετ' ἡγήρω ὁρμη... Πόσο πέρασε ἡ ὥρα !...

Εἶκοσι μέρες περάσανε στὸ ἀναμεταξύ αὐτό. Εἶκοσι σωστὲς ἡμέρες ! Πόσο θλιβερὸς καὶ πόσο λυπημένος ! "Ἡ "Ἄννα δὲν γύρισε ἀκόμα. Μὰ ὁ κύρ Ζαχαρίας δὲν ἔχει ἀπελπισθῇ. "Ἡ ἑλπίδα πὺς θὰ γυρίσῃ μιὰ μέρα εἶνε βαθνὰ ριζωμένη μέσα του. Θὰ γυρίσῃ... Ἐξέρει αὐτός... Δὲν βασίανει πολὺ αὐτοὶ οἱ ἔρωτες. Τὸ ξέρει καλά... "Υπομονὴ μοναχὰ ὥσπου νάρθῃ ἡ μέρα αὐτή. Κουράγιο... "Ἐνα μοναχὰ τὸν στενοχωρεῖ καὶ τὸν κάνει νὰ γίνετα ἄνω - κάτω. "Ἡ περιέργεια κι' ἡ ὑποψία τοῦ κόμορου. Τὸν πιστεύουν τάχα ὅταν τοὺς λέει πὺς μένει στὸν Πειραιᾶ στὴ θεία τῆς ; Γιατί τότε νὰ τὸν κυττᾶνε ἔτσι λοζὰ κι' ἔτσι ὑποπτα ; "Ἀν μποροῖσε νὰ βοῇ ἕνα τρώπο νὰ τοὺς κἀν νὰ πιστέψουν ὅταν εὐτυχισμένος. Μὰ τ' νάρθῃ ; "Ἐπασε τὸ μυαλό τὸν νύχτες δολιχόλητες καὶ δὲν μπόρεσε νὰ φανταστῇ τίποτα... Τίποτα ἀπολύτως... "Ἀς γυρίσῃ ὁμιος ἡ "Ἄννα κι' ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Δὲν θέλει νὰ πέσῃ ἡ ντροπὴ ἀπάνου τῆς. "Ἀς καταφέρῃ νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπ' τὴ καταφρόνησι τοῦ κόσμου κι' ἄς τοῦ κοπῇ ἡ μισὴ ζωῇ...

Πάει τακτικά τώρα στὸ γραφεῖο του ὁ κύρ Ζαχαρίας, δουλεύει γιὰ δύο, τρεῖς καὶ πρῶτα, γυρίζει σπῖτι στὴ τακτικὴ του ὥρα, τῶς χωρὶς νὰ τὸν πονῇ κόμπος καὶ νὰ τοῦρχειται ν' ἀρχίσῃ τὰ κλάματα, κοιμάται ἡττυχα, ὅλα εἶνε ὅπως καὶ πρῶτα. Μοναχὰ ἡ γυναῖκα του λείπει...

Μιὰ βραδυὰ γυρίζοντας σπῖτι του, ὁ κύρ Ζαχαρίας, βόηκε τὴν ὑπηρετρία ἀνάστατη. Στὴν ἀρχὴ χτύπησε ἡ καρδιά του νομίζοντας πὺς κατὶ ἔχει νὰ τοῦ πῇ γιὰ τὴν γυναῖκα του. Μὰ ὅταν τοῦ ξήγησε πὺς τὸ παιδί ἦταν ἀρρωστό, μὲ πυρετό, τοῦ φάνηκε πὺς τὸν χτύπησε δεύτερος κεραυνὸς κατακέφαλα καὶ σωμαρίστηκε στὰ σκαλοπάτια. Τὸ παιδί του ἀρρωστό ! ;... "Ἡ μόνη του πνευρογιά τῆς μέρες αὐτῆς τῆς λύπης καὶ τοῦ παραγμοῦ του ; Τὸ παιδί του ; "Ἀ, μὰ ὄχι, δὲν θάταν δίκαιος ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν βασανίζει ἔτσι...

Σηκώθηκε ὁρῶντος γιὰ ν' ἀνέβῃ ἀπάνου, μὰ τὰ γόνατά του τρέμανε. "Αναγκάστηκε νὰ στηρίξεται στὰ κάγκελα τῆς πόρτας γιὰ νὰ μὴ πέσῃ. "Ἡ ὑπηρετρία τὸν κοιτοῦσε ἀπ' τὸ χέρι κι' ἀνέβαινε πλάι του ἀμύλητα, ἀφήνοντας νὰ τοῦ περάσῃ ἡ ταραχὴ γιὰ νὰ τοῦ ξηγήσῃ τὴ συμβαίνει...

"Ὁ κύρ Ζαχαρίας ἀνέβαινε τὰ σκαλοπάτια ἕνα - ἕνα, μὲ κόπο κοντανανπνέοντας. Ἐλχε ὀρχισίε κίόλας νὰ νοσηριοῖζῃ :

— ... Κ' ἡ κυρία πὺν λείπει ;... Πρέπει νὰ πάω αὐτοῦ πρωὶ νὰ τὴν φέρω... Ναι, πρέπει... "Ἀμα ἀκούσῃ ὅτι ἀρρώστησε τὸ παιδί θὰ γίνῃ ἄνω κάτω... Μὰ θὰ τῆς τὸ κρύψω... Τί λές ;...

— Ναι, ψιθυρίζει ἡ ὑπηρετρία.

— Βέβαια... "Ἐτσι πρέπει νὰ γίνῃ... Τί νὰ κάμω ;... Ν' ἀρρωστήσῃ τὸ παιδί !... Αὐτὸ πάλε ;... Αὐτὸ ;... Μικρὸ μου !...

"Ὅταν ἀνέβηκε ἀπάνου ἔτρεξε δολιχὰ στὴ κάμαρα τοῦ παιδιοῦ του. Τὸ μικρὸ ἦταν ἐπαλμμένο στὸ κρεβάτι του, μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια. "Ὁ κύρ Ζαχαρίας ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του κι' εἶδε πὺς φλογίζονταν ἀπ' τὸν πυρετό. "Ἀπελπισμένος τεγνῶθηκε δολιχὸς κι' ἔπιασε νὰ τὰ χέρια του τὸ κεφάλι του σηκώνοντας τὸ βλέμμα στὸν οὐρανόν.

— Θεέ μου !... Γιατί ;... Δὲν με λυπάσαι ;...

"Ἡ ὑπηρετρία πὺν μπῆκε μέσα τοῦ ξήγησε πὺς τὸ βόηκε μὲ πυρετό τὸ ἀπόγευμα πὺν μπῆκε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ γάλα του. "Ἐπρεπε φυσικά νὰ φωνάξουν τὸ γιατρό...

"Ὁ κύρ Ζαχαρίας ἔσκυψε κοντὰ στὸ παιδί του καὶ τοῦ μίλησε μὲ γλυκειὰ ραγισμένη φωνή :

— Μικροῦλι μου !... Κανάρι μου !...

Τὸ παιδί ἀνοίξε τὰ μάτια του, τοῦρ' οἶξε ἕνα θολὸ βλέμμα καὶ τὰ ξανακλείσε, χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ. "Ὁ κύρ Ζαχαρίας δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. "Ἐπες σὲ μιὰ καρτέλα, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὸ μαντίλι κι' ἀρχισε νὰ κλαίῃ. "Ἡ ὑπηρετρία τραβήχθηκε πειὸ πίσω μόλις συγκατῶντας τὴ συγγίνισι τῆς.

"Ἀξαφνὰ ὁ κύρ Ζαχαρίας σηκώθηκε ἀπάνου, ζήτησε γυφὸν τὸ καπέλό του, θυμῶθηκε πὺς τὸ κρέμασε ἔξω, ἔτρεξε τὸ φόρεσε καὶ πήδησε τῆς σκάλες τρεῖς - τρεῖς. "Ἡ ὑπηρετρία ἔδραμε ἔξω πὺς καὶ κατέβηκε μαζί του ὡς τὴν πόρτα.

— Πάω γιὰ τὸ γιατρό, τῆς φώναξε λαχανιασμένος, σὺ μὲ μισοτρέλλος. Μὴν φύγῃς ἀπὸ κοντὰ του...

Σὲ μισὴ ὥρα ἦταν πίσω. "Ὁ γιατρός, παληὸς τὸν φίλος ἐξέτασε τὸ μικρὸ μετ' ὀροσχή κι' ἔγραψε διάφορες συνταγές. Στὸν κύρ Ζαχαρία, πὺν τὸν ἔβγαλε ὡς τὸ δρόμο, δὲν εἶπε καὶ πολλὰ λόγια. "Ἐνα χρυσολόγημα εἶπε, τοῦ ξήγησε, προφυλάξῃ θέλει καὶ προσοχῇ. Τὸ δωμάτιο νὰναι πάντα ἔσπτο, νὰ τοῦ κἀντε ἔσπτο λουτρό...

"Ὁ κύρ Ζαχαρίας τ' ἀκούσε ὅλα αὐτὰ μετ' ὀροσχή, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ καὶ λόξεψε γιὰ τὸ φαρμακεῖο. "Ὅσο νὰ τοῦ ἐτοίμασαν τὰ φάρμακα σουλατσάριζε πάνω-κάτω σὺν τρελλός. Τὰ πῆρε τέλος κι' ἔτρεξε σπῖτι του. Κάθεσι πλάι στὸ κρεβάτι τοῦ παιδιοῦ του, χωρὶς νὰ βάλῃ τίποτα στὸ στόμα του κι' ἔμειν' ἔκει ὡς τὸ πρωί. Κοντὰ τὰ μεσάνυχτα ἔστειλε τὴν ὑπηρετρία νὰ κοιμηθῇ. Μ' ὅλα τῆς τὰ παρακάλια δὲν ἐννοοῦσε νὰ πᾶν νὰ πλαγιαίσῃ. "Ἐκεῖ στὴν καρτέλα τὸν πῆρε ὁρῶς τρεῖς ὁρῶς ὁ ὕπνος, κοιτοῦλε ἀνηντισμένους καὶ πόλιν ξαναπνέοντο. "Ἐπνώντας στὸ λιγύροτιμο αὐτὸ μισοῦπι του τὰ πειὸ ἀλλοζοτὰ ὄνειρα.

"Ὅλη τὴν νύχτα τὴν πέρασε μὲ τὴν σκέψι τῆς διπλῆς συμφορᾶς πὺν τὸν χτύπησε. Σκεφτόταν τὴν δύσκολη, τὴν τραγικὴ θέσι του, τῶρα π' ἀρρώστησε τὸ παιδί του. Πῶς θὰ δικαιολογῶσε πειὸ στοὺς γνωστοῦς του καὶ στοὺς φίλους τὴν ἀπουσία τῆς γυναίκας του ; Βρισκόταν στὸ Πειραιᾶ ; Καὶ πὺς δὲν ἀνέβαινε τώρα πὺν τὸ παιδί τῆς ἦταν ἀρρωστό ; Τὴν ἀπλὴ αὐτὴ ἐρώτησι θὰ τοῦκταν ὅλοι καὶ μὲ τὸ δίχρη τους. Κι' αὐτὸς δὲν θάξε τί ν' ἀπαντήσῃ... Τί θὰ μποροῦσε νὰ τοῦς πῇ τότε ; Μήπως ἦταν κ' ἰκανὸς νὰ λήψῃ φέμετα ; Τὰ σάστιζε, μετρεδοῦσαν ἡ γλώσσα του, εἶχε κἀμει ὡς τώρα ἕνα σωρὸ γκάρες. Τὸν εἶχανε μάλιστα ὑποψιαστῇ, αὐτὸ τόχε καταλάβει, δὲν πολυπιστεύανε τὸ παραμῦθι τῆς θείας πὺν ξεφύτρωσε ἀξαφνὰ στὸν Πειραιᾶ...

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

..... Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ο Άγγλος σκηνογράφος ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΚΕΝΣ